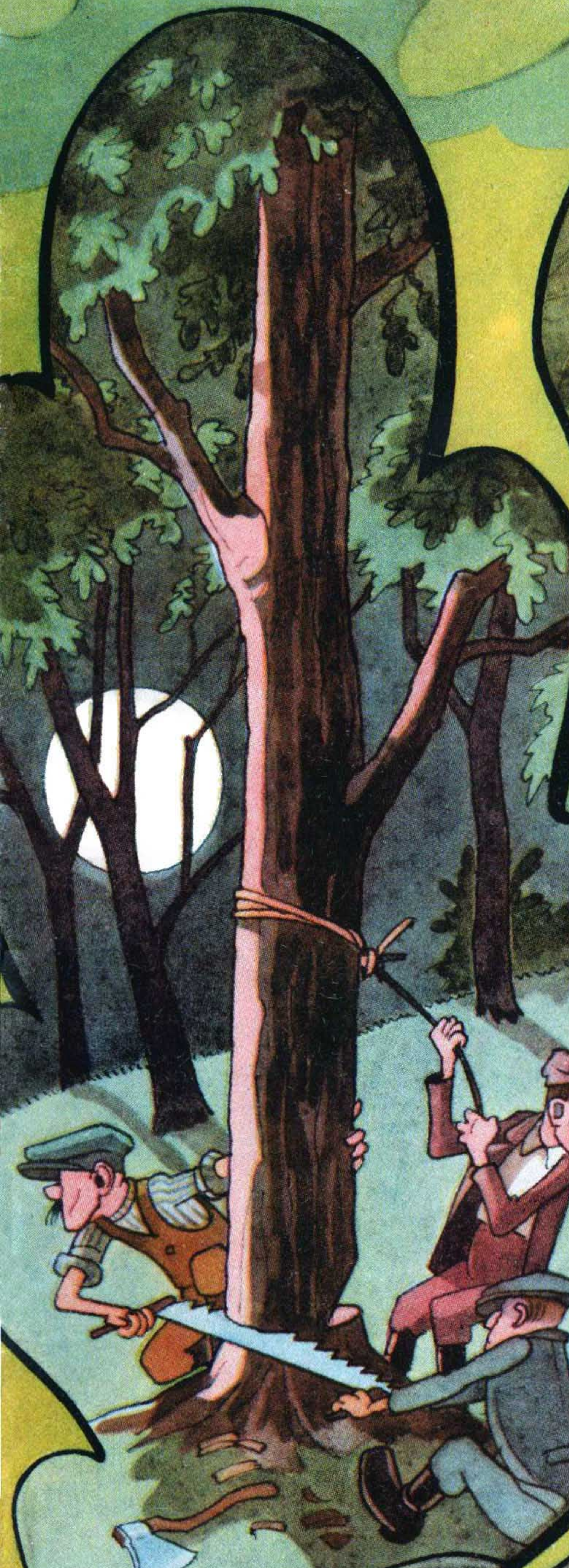

З ЖИТТЯ
БРАКОНЬЄРІВ

Врізали дуба...

ЛІСОСМУГА
АРТІЛІ

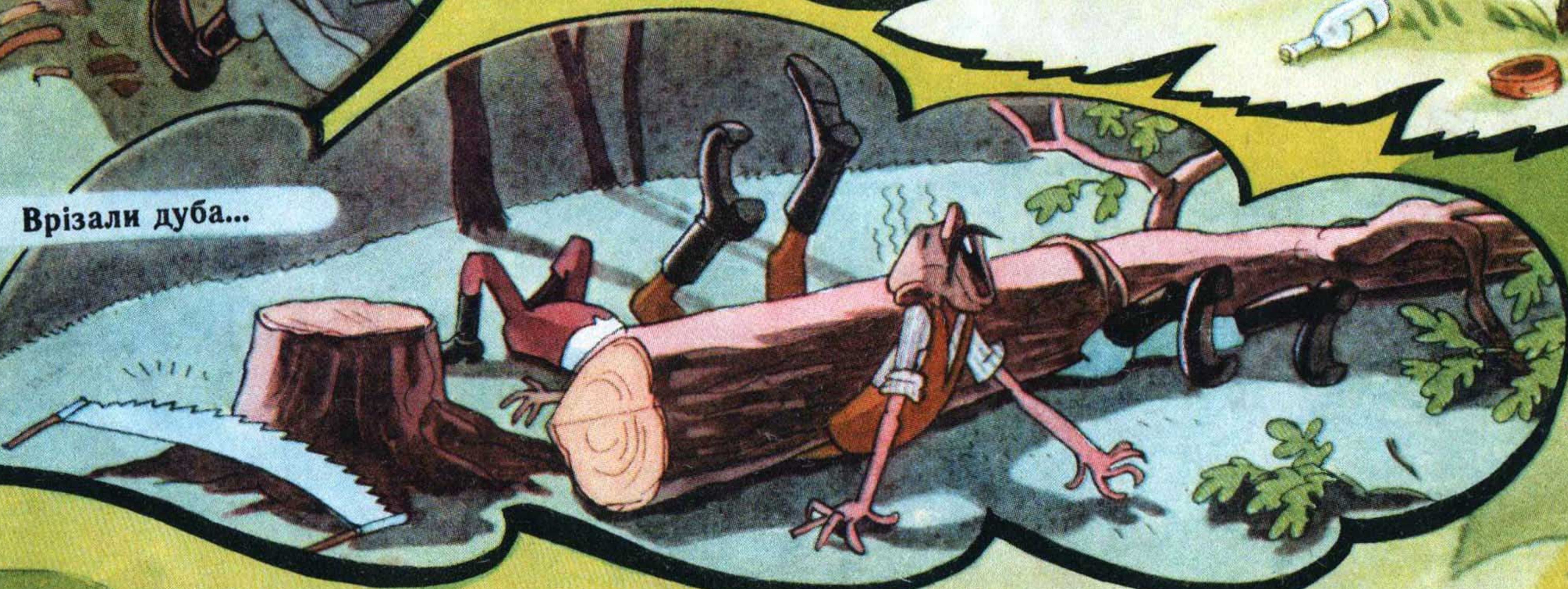
Коли за бур'яном
лісу не видно.

Свиня
під дубом.

Ой, дуб до берези нахилився...

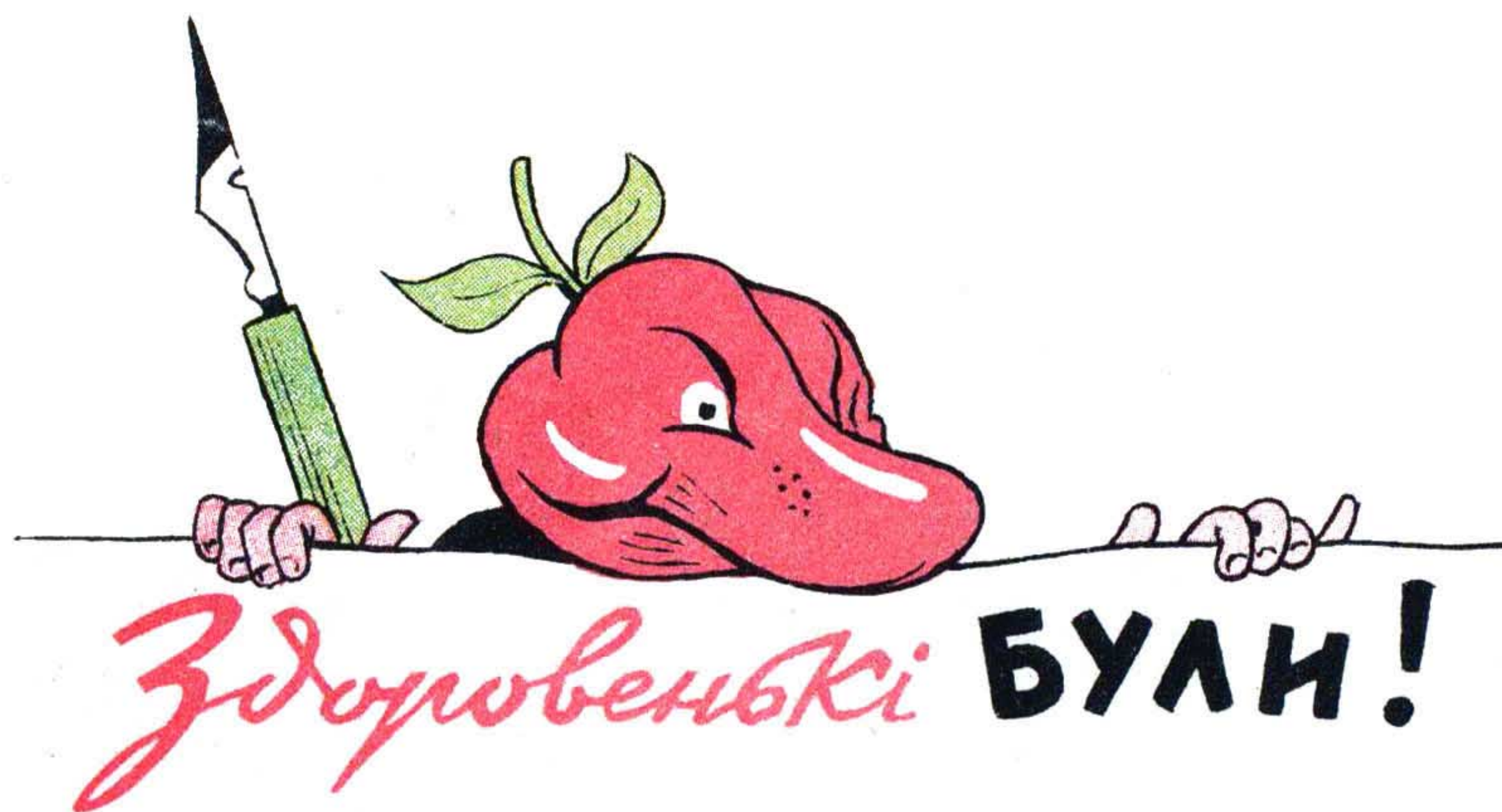

ПЕРЕЩЬ

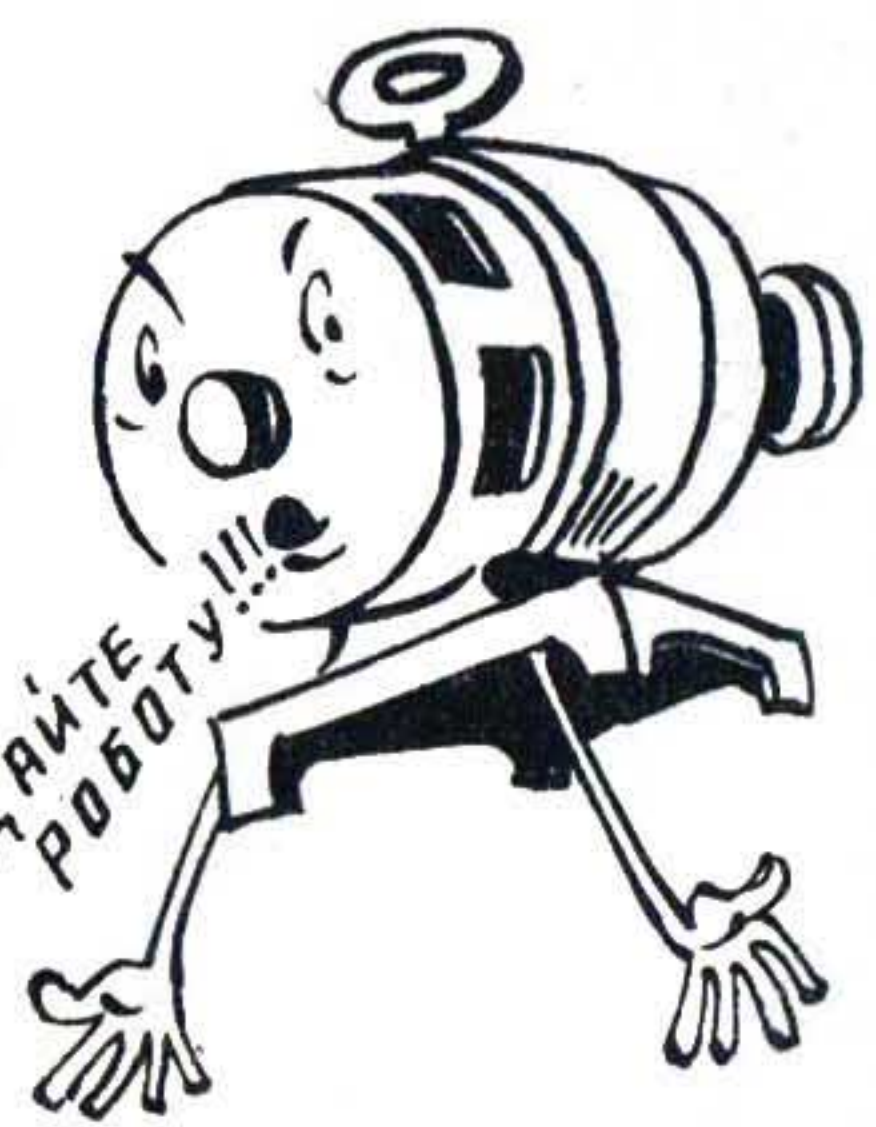
Мал. В. ГЛИВЕНКА

Ех, допомога!..

м. Станіслав.

Завідувачеві обласного комунального відділу
Дмитрові Дмитровичу ДОНЧЕНКОВІ

Мій вам земний уклін, Дмитре Дмитровичу!

Щоб ви мені були здорові, моторні, роботящі, непосидючі і т. д., і т. п.! Щоб ви мені брикали, комунальним господарством толковіше керували і т. д., і т. п.!

Що я маю на увазі і що хочу сказати в отих «і так далі, і тому подібне»?

Насамперед я хочу сказати, що так далі керувати комунальним господарством області, як керувалося досі, не можна. Вибачте, що збиваюся на різкуватий тон, але слова з пісні не викинеш. Комунальне господарство — це дуже тонка і дуже важлива ділянка нашого життя. Це вам і житло, і водогін, і опалення, і освітлення, і благоустрій. Це вам побут людей! І це, як той казав, «панімають нада!» А що ми маємо у вас? Станіславці скаржаться, що далеко і далеко не всі комунальні діячі області розуміють це, а ви, Дмитре Дмитровичу, замість того, щоб навчати їх умозуму, сидите собі в Станіславі і ні гу-гу...

А звідси — безтолковщина, безгосподарність, марнотратство. Особливо на периферії.

З вашого дозволу, наведу кілька прикладів. Протягом двох років Тисьменицький комбінат комунальних підприємств придбав п'ять моторів потужністю 840 кінських сил і чотири генератори потужністю 413 кіловат. Угачено в це добро біля п'ятисот тисяч карбованців. Немало, як бачите, вгачено, а толку ні на копійку. Мотори й генератори лежать мертвим вантажем, іржавіють, а тимчасом населенню районного центра частенько доводиться світити очима.

Діло іноді доходить до курйозів. Улітку минулого року той же Тисьменицький комбінат, за вашим розпорядженням, купив за сто тисяч карбованців ще одну машину — потужного локомотива. Купити купили, а як перевезти таку 18-тонну машину аж із Делятина в Тисьменицю? Керівники комбінату добре нагріли чуби, поки розв'язали

цю задачу. Тягли локомотива на величезних санях аж двома тракторами, а щоб шляховики не зняли бучі та не подали до суду за псування асфальту на дорогах, тягли його в темну нічку-петрівочку (яко тат' в ноші!). Можете собі уявити, скільки клопоту було, скільки біди набралися тисьменицькі комунальники, поки приволокли в районний центр цю клятву машинерію. Як там не було, а таки приволокли. Приволокли, поставили на подвір'ї електростанції, витерли лоби, зітхнули легенько та й розійшлися по домівках. А локомотив і досі стоїть без руху і вже аж почервонів від іржі. У Тисьмениці, жартуючи, кажуть, що це він за вас почервонів, за ваше дуже толкове, дуже хазяйновите керівництво комунальним господарством.

Таких мертвих агрегатів багато розкидано по Станіславщині. У місті Долині вже три роки стоїть потужна стаціонарна газова установка з генератором на 750 кіловат. Чому стоїть? Спочатку кивали на Міністерство комунального господарства УРСР. Мовляв, сидять там бюрократи й не висилають технічної документації. Зрештою бюрократи документацію прислали, але за цей час Долину встигли включити в енергосітку Львів—Закарпаття і на газову електроустановку зовсім махнули рукою.

Техніки підрахували, що за роки вимушеного байдкування ця установка могла б виробити десятки мільйонів кіловат електроенергії і дати мільйони карбованців чистого прибутку в державну касу. Виходить у вас точно, як у тій приказці: дарма, верба, що груш нема, — аби зеленіла!

Думаю, вельмишановний Дмитре Дмитровичу, що у вас вистачить сили й рішучості, щоб покінчити з безгосподарністю в обласному комунальному господарстві, щоб навести в ньому належний порядок.

Бажаю успіхів від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Валентин ЛАГОДА

Савка

Благенька кепочка на ньому.
З-під неї зирять вовчі очі.
З таким —
видать його по всьому! —
Не зустрічайся серед ночі.

Ще не відкрили магазину,
А вже зчинилась в дверях давка, —
Це —
так і знайте —
в цю хвилину,
Як з-під землі, з'явився Савка.

Бабусю звалить на каміння —
Байдуже! Що йому до того!
Нема душі, нема сумління,
Нема нічого в нім святого.

Чортополоху і пролазі,
Йому на світ весь наплювати.
Як є пожива, він в екстазі
Із-під живого ріже п'яти.

Хоча огрядний Савка, в тілі, —
Крізь вушко голки він пролізе
І на товкучці щонеділі
Із-під поли вийма відрізи.

Не виробляючи нічого,
Щоденно хоче бути ситим.
Вже стало звичкою у нього
Роками жити паразитом.

Він має довідку! Він кволий!
Він працює, але не має змоги!
Невже хворіє він? Відколий!
Та він бикові скрутить роги!

Цей дармоїд, що все пронюха,
У шахраїв на відгодівлі.
Немов реп'ях той до кожуха,
Прип'явся Савка до торгівлі.

І кажуть люди
(суцця правда!):
Які товари кине лавка
(Із дефіцитних) в продаж завтра,
Напередодні знає Савка.

Так по якому ж, справді, праву
Закону стражі терплять Саву?
Скажіть, чому, чому завжди
Сухим виходить він з води?

Як не вторгусь — вкраде Савка.
Він дума лиш про власний шлунок.
З якої ж речі ця ось шавка
І їсть, і п'є за наш рахунок?

Доволі панькатися! Крапка!
Не місце Савці жити з нами.
Нехай горить на нім не шапка —
Земля
горить хай під ногами!

НА ЛУЦЬКИХ ОБ'ЄКТАХ

«Іще раз, та ще раз... Потягнем... Та ухнем!» — лунало і навесні і восени минулого року з вікон Волинського обласного будівельного тресту. То керуючий трестом т. Петров та головний інженер т. Олєфір здавали в експлуатацію закінчені об'єкти.

Аж 17 об'єктів «виухкали» вони...
Щоправда, за планом слід було здати тридцять три. Однак, і сімнадцять — не жарт, якщо подумати, з якими труднощами доводилося ті об'єкти спихати з рук.

Найбільшого клопоту завдала керівникам тресту баня.

Ще лучани тільки мріяли паритися в новій, добре обладнаній бані, а в керівників тресту вже чуби були мокрі. Адже строк здачі бані в експлуатацію був такий непевний, так часто переносився...

Але розповімо все по порядку. Будувати нову баню розпочали в 1953 році.

Спочатку роботами керував виконроб Векслер. Не минуло й року, як Векслера змінив Левицький, а ще за рік виконробом став Кашперук. Виконроби мінялися, а баня все не топилася. Лучани не втрачали бадьорого настрою. Те, що виконроби переплигують з об'єкта на об'єкт, — дурниці. В обласному будівельному тресті свій стиль: там не люблять, щоб виконроби довго затримувалися на одному об'єкті, поростили мохом. Головне — підвести під приймальний акт «об'єкт». А чи його один виконроб під нього підводить, чи десять — до цього нікому діла немає.

Словом, напередодні нового, 1957 року баню затопили.

Валом повалили лучани до нової бані, та кожен з вінничком, кожен з усмішкою на устах. Однак, передсвятковий настрій їхній було несподівано зіпсовано. Споруджуючи двоповерхову баню, будівельники поставили в ній лише... дві ванни. Про парню зовсім забули. А труби, якими мала бігти вода, — геть позабавили вапном.

Правда, керівництво тресту тут же урочисто пообіцяло найближчим часом усунути всі недоробки. Пообіцяло, одержало підписаний акт про те, що «об'єкт» прийнято, й одразу ж про обіцянки забуло.

І знову залунало знайоме: «Гей, ухнем!»
Це готувалися до здачі чергові «об'єкти».

На шостому будівельному майданчику споруджується сококавартирний, п'ятиповерховий будинок.

Кілька робітників прорубують дірку в глухій стіні.

— Що ви робите? — здивувалася ми.

— Вносимо поправки до проекту.

— ???

Будівельники натиснули веселіші і в стіні з'явилася діра завбільшки з вікно...

Як виявилось, цей будинок почали споруджувати, коли проект його ще не був остаточно перевірений і погоджений. А коли і перевірили, і погодили, то побачили, що в проекті одне, а збудували інше. Не ламати ж увесь будинок. Краще вже стіни попробувати...

От і довелось вносити поправки в проект не на папері, а на будинкові.

Ще більша несподіванка чекала нас на вулиці Ковельській, на будівництві чотириповерхового будинку — гуртожитку робітників облбудтресту.

Узимку, коли центральне опалення не було ще змонтоване, а строк здачі об'єкта наближався з катастрофічною швидкістю, у тресті вирішили терміново провести всі оздоблювальні роботи, в тому числі й штукатурку.

Поспішали так, що забули про будь-які технічні правила роботи в зимових умовах.

Та от пригріло сонечко — вся суха штукатурка покорибилася, попусувалася. Ціла гора її з'явилася на об'єкті. Десятки тисяч карбованців лягли під тією горою.

А от історія ще одного об'єкта.

Зібралися вранці, як звичайно, директор Луцького міського Будинку культури, художній керівник, методист по танцях та бухгалтер — і занудьгували.

— Читав я у Остапа Вишні... колгоспні сторожі бугая піднімали... Тільки, де ж ти того бугая дістанеш?... — зітхнув художній керівник. — До найближчого колгоспу добрий десяток кілометрів буде.

— А може, в підкидного згуляємо? Га? — запропонував методист по танцях.

— Ет! — одмахнула директор. — Давайте краще заспіваємо... — і тут же затягла «Продай, милий, сиві бички...»

Поспівали, знову понудьгували, та й розійшлися до нової зустрічі...

Що ж примушує їх отак нудьгувати?
Уже кілька років у центрі міста по вулиці Свердлова, 3 будується Будинок культури. Власне, не будується, а реконструюється старе приміщення під цей будинок. Реконструкція затяглася на невизначений час. Керівників облбудтресту охопив розпач. І тут, спасибі, прийшла рятівна допомога. Прийшла звіди, звідки її й не сподівалися.

— Буде директор, художній керівник і всі інші, хто там потрібний, буде й Будинок культури, — вирішили в обласному управлінні культури.

Цю «новаторську» думку охоче підтримав голова міської Ради т. Романюк.

Сказано — зроблено!

Тепер керівники міста спокійні, навіть на об'єкт не показуються і нових строків закінчення будівництва не встановлюють. Задоволені і керівники облбудтресту. Вони навіть не від того, щоб зарахувати Будинок культури у число «діючих об'єктів». Адже ж і в звітах інших установ, зокрема міськфінвідділу, Будинок культури вважається давно збудованим, бо, починаючи з березня цього року, директор Будинку культури, художній керівник, бухгалтер та методист по танцях регулярно одержують зарплату.

А на будівництві тимчасом нічого не витанцювується. Між будівельним трестом і проектною організацією точаться суперечки з приводу того, як будувати і що будувати.

Автор проекту реконструкції архітектор «Міськсільпроєкту» т. Бабій, наприклад, вимагає будувати новий димохід, а будівники вирішили використати старий.

— Будуйте новий! — командують з «Міськсільпроєкту».

— У нас є старий! — лївною одмахуються в облбудтресті.

А на будівництві гуляє вітер.

Завзята перепалка вже більш року відбувається також між облбудтрестом і облголовторг-одегмом.

Облпрофрада ще кілька років тому заходила будувати по вулиці Леніна чотириповерховий Будинок спілок.

І хоч за останні три роки тут, як і на інших об'єктах, змінилось кілька виконробів, — будинок вище половини першого поверху не підвіся.

І ось чому.

Майже впритул за цим будинком стоїть цегляний сарай — склад облголовторг-одегму. Він заважає рухатися кранові. Коли проєктували будівництво, мали на увазі склад той геть знести. Але керівники Голово-торг-одегму зносити склад не квапляться. Вони ведуть безкінечне листування з обласним будівельним трестом та з міською Радою про те, чи перенести приміщення складу, чи ні, а якщо перенести, то куди саме і як саме...

А поки що на стрілі крана, на перенесення та встановлення якого витрачено п'ятнадцять тисяч карбованців, змостило гнізда галасливе гайвороння, що не знайшло собі спокійнішого і затишнішого місця по всьому Луцьку.

...Росте, молодіє, розбудується місто Луцьк.

А могло б воно втричі вирости, втричі розбудуватися, коли б не оте «Гей, ухнем», що так часто лине з вікон облбудтресту, який з рипом і скрипом спихає з рук і з очей своїх недобудовані об'єкти.

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Чому це ви, Семене, на роботу не йдете?

— А ви не бачите, що я зайнятий? Гусака пасу.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Якби цей хуліган причепився до мене, я б йому дав духу!

— То дайте.

— Так він же до мене не чіпляється.

По чайній ложечці...

Жив старий із своєю старою біля самого синього моря.

Жили вони в просторій комунальній квартирі на одній з центральних і найбільш шумних вулиць міста Одеси рівно тридцять літ і три роки.

Дід, вийшовши на пенсію, більшу частину дня пропадав у міських садах і парках, де прославився як лідер команди старичків-шахістів Кагановичського райсоцзабезу. А баба вдома на своєму балконі поралася коло квітів та всякої іншої зелені, яку розводила в старому дерев'яному кориті.

І раптом бабу — наче гедзь укусив.

— Не хочу, — каже, — більше жити в цьому вічному шумі-гамі. Хочу в тишу, поближче до землі родючої.

Дід тільки очима лупнув. А стара йому:

— Давай власну хату збудуємо. На околиці. Садок посадимо, город посадимо. Не вік же мені землю на четвертий поверх носити. Не вік же в цьому потрісканому кориті квіти викохувати.

Подумав дід: баба, очевидно, має рацію. Пенсію ми одержуємо чималеньку, ще й зостається. Лежить той лишок на книжці.

І на вузькій сімейній нараді двоголосно було вирішено — будуватися!

Наступного дня дід уже стояв у коридорі виконкому Кагановичської райради м. Одеси.

— Ви в якій справі? — спитала його чорнява дівчина з купою паперів у руці. — Забудівник? У такому разі вам треба до товариша Бондарчука, начальника житлово-комунального відділу. Тільки ж прийомний день у нього був учора.

— А коли він знову прийматиме?

— Через тиждень.

Старик замислився. Але ненадовго. Нічого, подумав він, тиждень — невеличкий строк...

Баба зустріла його не дуже люб'язно:

— Цілий тиждень чекати... ти подумав, що за тиждень можна зробити? Не приймає Бондарчук, завтра ж іди й просись на прийом до голови райвиконкому.

І пішов дід на прийом до голови Кагановичського райвиконкому. Добрався він на вулицю Чижикова, піднявся на другий поверх, до кабінету голови райвиконкому т. Хехньова наблизився, коли дорогу йому переступила дівчина, цього разу русьва.

— Куди це ви, діду? — питає. — Хіба не бачите, що у вас перед очима висить?

Озброївшись окулярами, дід прочитав на дверях кабінету т. Хехньова:

Об'явлення

ЗАПИСЬ НА ПРИЕМ К
ПРЕДСЕДАТЕЛЮ ИСПОЛКОМА
РАЙСОВЕТА БУДЕТ ПРОИЗВОДИТЬСЯ

НА МАЙ МЕСЯЦ
ПОСЛЕ 20 АПРЕЛЯ.

Уклонився дідусь дівчині та й каже:

— Змилуйся, дівчино-рибчино! Бач, стара моя не дає мені спокою: їй потрібна хатинка десь подалі від шуму міського; щоб і садочок був, і город невеличкий. Набридло їй, старій, землю на четвертий поверх носити і зелені у потрісканому кориті вирощувати...

І відказала дідусеві дівчина-рибчина:

— Не журіться, дідуся, ідіть собі з богом... А щоб старенька вас не лаяла, спишіть об'яву і пред'явіть їй як виправдувальний документ.

Повернувся старий до старої, а вона вже з потрісканого корита всю землю геть за балкон викинула.

— Навіщо, — каже, — мені ця морока, коли у нас і хатинка, і город власний буде. От візьму зараз та ще й корито за борт спушу. Бач, яке воно потріскане!

— Не спіши, не спіши, стара, кидатися та жбурлятися, — відповів дід. — Ти краще почитай, що в райвиконкомі на дверях товариша Хехньова написано.

Почитала бабуся, але так нічого й не зрозуміла. А дід їй розтлумачив:

— Доведеться, — каже, — чекати до 20 квітня. Недовго ж бо — якихось 18 днів.

Іншим разом, можливо, баба й розсердилася б, а тут — нічого не вдієш — виправдувальний документ! Проти документа ніяких аргументів у баби не знайшлося.

Минуло 18 днів — старий знову до райвиконкому рихтується. З'їздив туди, повернувся й відрапортував бабі:

— Записався. На понеділок.

— Ну й гаразд, — сказала баба, — сьогодні субота, значить, через день і потрапиш до товариша Хехньова.

— Не на цей, — кричить дід, — понеділок мене записали, а на той, що через три тижні буде, зрозуміла?

Діждалися, нарешті, третього понеділка.

Рівно о десятій годині ранку старий сидів уже в приймальній. Сидів і терпляче чекав, поки прибуде товариш Хехньов. Годину чекав, другу. Вже й людей у приймальній зібралось чимало, хвилюватися почали. Хто нарікає, що з роботи спеціально прийшов, хто скаржиться, що малих діток удома покинув... Нарешті, появилася секретарка голови і сказала:

— Товариш Хехньов сьогодні засідає на нараді. Коли закінчиться нарада, — почнеться прийом.

Не дочекався дід голови райвиконкому. Коли годинник показував дванадцять, у нього в грудях уже кипіло обурення. А о пів на першу плюнув він і пішов.

Удома баба неспокійним поглядом його зустрічає.

Вислухала й завела:

— Ой, дурило ж ти, недотепо! Стільки часу прогаяв і нічого не зробив. Чим сидіти півдня під зачиненими дверима у товариша Хехньова, зайшов би до якоїсь іншої, ну хоча б до Ворошиловської райради. Там, кажуть, теж можна одержати ділянку на забудову.

Подався старий на вулицю Толстого. Коли розшукав приймальню голови Ворошиловської райради т. Коновальчук, годинник показував уже пів на п'яту.

Перед дверима сиділа секретарка Дуся Проїченко. Кожному, хто підходив, вона, залежно від власного настрою, давала пояснення.

Одних запевняла, що Ніна Федорівна Коновальчук не приймає відвідувачів тому, що її викликали до міськради. Іншим говорила, що голова райвиконкому саме зараз вирішує якусь дуже серйозну справу на дитячому стадіоні.

Але дідові вона не збрехала:

— Ніна Федорівна затримується. Її запросив до себе секретар райкому товариш Общин.

— А хіба секретар райкому не знає, що вона сьогодні повинна приймати людей? Що це її єдиний приймальний день на тиждень?

— Знає. Але... в нього нагальна справа. Вирішив дід пошукати щастя ще і в Сталінському райвиконкомі м. Одеси.

Ступив на поріг і застиг перед табличкою: «Завідуючий житлово-квартирним сектором приймає по четвергах з 17-ої до 20-ої години».

Раз на тиждень, і то лише три години!

На другій табличці дід прочитав:

«Райінспектор ЦСУ. Прийом у питаннях штатів від 9 до 10 години»...

Ні, не став дід більше табличок читати. Не став більше і по райвиконкомах ходити. Повернувся назад до баби, виклав їй все і категорично заявив:

— Все. Годі!

— Як це — годі?! — накинулася на нього баба. — І ти, значить, примирився з таким неподобством? Ні, я з цим миритися не збираюся.

На другий день вранці вона разом з дідом вирушила до самого Григорія Феофановича Ладвищенка — голови виконкому Одеської міськради. Попрямувала з твердим наміром — розповісти йому про все, що коїться по деяких приймальнях. А заодно й вяснити, чи вважає він за нормальне, коли голова райвиконкому приймає відвідувачів тільки раз на тиждень, хоч і знає, що на черзі до нього стоять сотні людей.

З такою думкою старий й стара ступили на поріг міськради.

— Ви куди? — раптом виросла перед ними постать міліціонера. — У чергу записалися? Ні? Тоді запишіться й через місяць попадете на прийом.

Потопталася старенька на одному місці, подумала та й запитала:

— А скажіть, будь ласка, що було б, якби товариш Ладвищенко, та не тільки він, але й всі голови виконкомів, почали людей приймати не раз, а, скажімо, двічі, а то й тричі на тиждень?

— Нічого не було б. Черги не було б.

— Так чому б і справді так не зробити?

Міліціонер посміхнувся:

— От чого вам, бабуся, захотілося. А вказівка з приводу цього була? Офіціальний документ. Еге ж...

Перед офіціальним документом бабуся все своє життя пасувала. Так сталося й цього разу.

Повернулася вона з дідом додому. На свій четвертий поверх. Глянула на море, а воно сердите, бушує, здіймає високі хвилі. Ходять вони, аж стогнуть...

Подумав дід: зараз і моя баба як застогне, як почне бушувати... А вона — й рота не розтулила, тільки потяглася рукою до своєї пляшечки з бромом й одлила собі мало не половину.

Але дід вихопив у неї склянку з рук.

— Е, ні — сказав він. — Не вийде. Нема ніяких вказівок про такі дози. В офіціальному документі он що пишеться: «Прийом по чайній ложечці...»

— Але ж треба... — спробувала стара заперечити.

— Мало чого треба! А вказівок — нема. Нема офіціального документика...

Одміряла собі баба точно чайну ложечку, випила, скривилася, вийшла на балкон і заходилася ладнати своє старе, розбите корито...

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Кожної неділі у Києві на Подолі збирається пташиний базар. Базар великий. Крім співочих пташок, тут торгують кролями, рибками в акваріумах і кормом для них, різним рибальським приладдям і принадами...

Багато на базарі всякої всячини. Але голубів найбільше. Голуби різної породи, різних мастей, різної ціни. Яких тільки цікавих історій та пригод не почуєш на пташиному базарі від аматорів-голубоводів!

А деякі з обуренням розповідають про крадіжки голубів. Ніхто, кажуть вони, не захищає голубів од злодіїв.

А секція голубоводів? А Українське товариство охорони природи? А міліція? А прокуратура?

— Найвна ві людина, — відповість вам голубовод. — Адже сам голова Київської секції голубоводів т. Патока П. І. стверджує, що крадіжки голубів — найбільше зло для голубоводів.

А секція? Секція просить Українське товариство охорони природи: допоможіть!..

А товариство? Інструктор товариства т. Пилипенко В. І. докладно переказує слова т. Патоки і розповідає найсвіжіший анекдот з життя голубоводів.

У киянина Ходорка Д. Б. вночі зламано було голубник і вкрадено до 30 голубів цінної породи. Працівники 13-го відділення міліції знайшли злодія — якогось Пашука. Голубів повернули хазяїнові, а справу на Пашука передали до прокуратури Молотовського району. Там справа й засохла. Коли т. Пилипенко запитала у райпрокуратурі, чи покарано злодюгу, їй авторитетно роз'яснили:

— Бачите, — сказали у прокуратурі, — для того, щоб притягти до відповідальності винного в крадіжці голубів, потрібна спеціальна постанова. А постанови немає. Злодій є... Факт крадіжки — теж є. А відповідальності немає, бо відповідальність треба обумовити постановою. Чим не анекдот?!

Другий випадок: у травні цього року в газеті «Вечірній Київ» було надруковано замітку заступника начальника 5-го відділення міліції т. Лихачова про те, як міліція затримала крадіїв з голубами і як голуб допоміг викликати до міліції потерпілого.

Багатьох читачів зацікавило: чим же закінчилася ця справа. Заступник начальника 5-го відділення міліції т. Лихачов відповів скромно і лаконічно:

— Голубів віддали хазяїну, злодіїв пустили з миром, а справу передали до 6-го відділення. Про все можете довідатись там. «Там», тобто у 6 відділенні, старший оперуповноважений т. Сорокін безпорадно розводить руками:

— Замітку, — каже, — до газети т. Лихачов зумів написати, а правильно оформити справу не зумів. Тому ми нічого й не робимо.

А потім ще додав:

— Та хоч би й оформили справу, — однаково прокурор не дасть санкції на притягнення винних до відповідальності.

Чому?

Чому так мирно обходяться з тими, кого міліція застукне на гарячому серед ночі з краденими голубами, з ключами, відмичками, пилкою для різання металу, ліхтарем — тобто з усім злочинським причандаллям?

Кияни люблять голубів, охоче розводять їх, годують на вулицях. Для водіїв автотранспорту у багатьох місцях навіть вивішено спеціальні знаки «Обережно, голуби!» Отже, вдень голуби перебувають під пильним наглядом і охороною. А вночі? А вночі мерзотники крадуть голубів, ламають голубники, підпилюють стовпи. І... не відповідають за це.

Доки у нас безкарно гулятимуть людиці, що крадуть і винищують голубів?

Доки ще панькатимуться з такими «голубчиками»?

К. ДІДЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

От якби ти приїхав до нас у Грушки та зайшов у одну з класних кімнат нашої середньої школи! Знаєш, що ти побачив би там? Ти побачив би горілку, бочки з пивом і бочки з оселедцями, словом, все необхідне для занять, які нічого спільного з освітою не мають.

Давно вже якась не вельми вчена й не дуже мудра голова подумалася влаштувати просто в школі склад споживчого товариства.

П'ять років минуло з того дня, коли Отинянський райвиконком виніс рішення про звільнення шкільного приміщення, але голова ССТ Лялюк І. Ф. обгородився грізними батареями пляшок і нікого не підпускає...

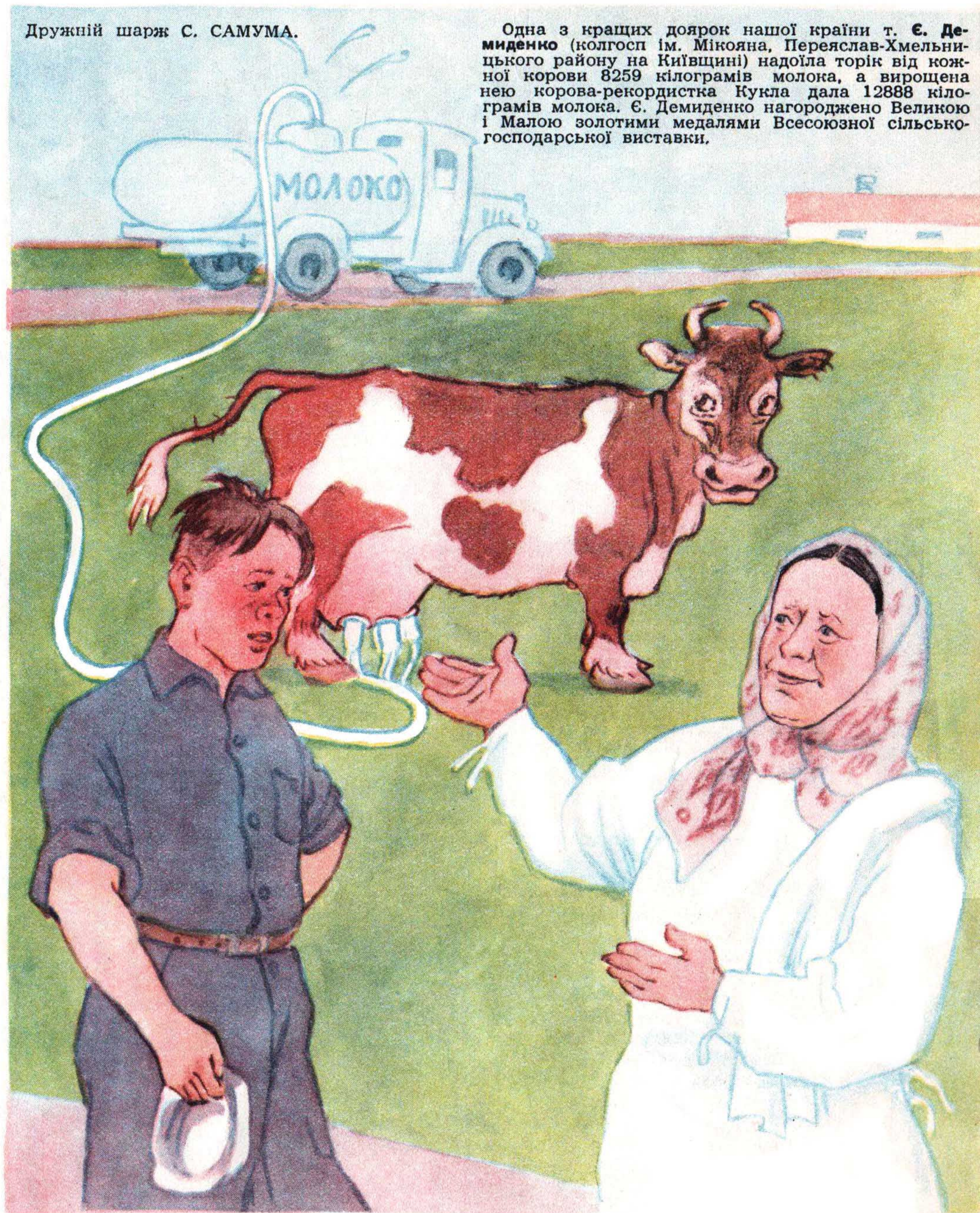
Просимо тебе, Перче, взяти зброю, ту, що називається мітлою, і вдарити по грушківській «батарейі».

Бажаєм тобі вийти з цього бою переможцем!

А. ШВИДКИЙ,
директор школи.
Д. ДАЦІВ,
голова сільської Ради.

Станіславська область.

Дружній шарж С. САМУМА.

Одна з кращих доярок нашої країни т. Є. Демиденко (колгосп ім. Мікояна, Переяслав-Хмельницького району на Київщині) надоїла торік від кожної корови 8259 кілограмів молока, а вирощена нею корова-рекордистка Кукла дала 12888 кілограмів молока. Є. Демиденко нагороджено Великою і Малою золотими медалями Всесоюзної сільськогосподарської виставки.

Є. Демиденко. — Давайте другу цистерну, бо для моїх корів однієї мало.

ТИНИ-ПЕРЕТИНКИ

Мал. Л. БОЙКА.

— Чому ви самі фарбуєте? Де ваш напарник?
— А він з того боку паркан підтримує!

Як ледачі пани на пої світ потрапили..

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

В одного поміщика був син-одинак. Та такі вже обидва ледачі-преледачі, що далі нікуди. Сяде, було, комусь з них муха на ніс, а їм і одігнати ліньки — наймита зовуть...

От запросив їх якимось до себе на іменини повітятий староста. Іхати їм не хочеться, а не іхати — не можна. Пан староста обривається...

Запріг наймит коней, вмовив панів у бричку, поїхали.

А тут тобі серед дорogi в лісі пригода трапилася. Наскочила бричка на пеньок, злетіла з колеса шина, розсипалося воно.

Почухав наймит за вухом та й каже:

— Піду в село — ковала пошукую.

Покинув панів у бричці, а сам подався майстра шукати.

От і залишилися вони вдвох у лісі. Що його робити?..

Закліпав старий лежбoкo сонними очима, позіхнув смачно і завалився спати. Побачив це синок, недовго думав і собі мершій примостився біля нього.

Чи довго так спали, чи коротко — прокинулись, коли сонечко вже з полудня повернуло.

— Тепер і пообідати б пора, — облизався поміщик.

— Еге, не вадило б, — погодився син.

Та ба — біда: не несе наймит полуднувати! А їсти їм так хочеться, так вже хочеться, аж в обох слинка з ротів котиться.

— Синку, — каже згодом батько, — ти молодший: тобі і про їжу

потурбуватися. А я ще полежу, бо щось на старість кості ломить...

— Е, ні, — заперечує син, — коли йти, то вже краще тобі, тату: ти старший і досвід маєш. Ну,

поторбуватися. А я ще полежу, бо щось на старість кості ломить...

— Ох, — стогне старий, — який вражий морозище!..

— Ой-ой, — тремтить і собі молодий, — отут, тату, і замерзнути недовго...

Поскаржились один одному і принишкли.

— Ех, якби так назбирати трохи гілля, — цокаючи зубами, згодом озвався батько. — Можна б тоді багаття розпалити.

— Свята правда! — хухаючи в руки, відгукнувся син. — Треба назбирати хмизу і запалити — було б не так холодно.

Сказали і замовкли.

А час іде, мороз дедалі міцнішає, до живого добирається.

— Сину, — не витерпів батько, — піди по гілля, бо вже й пальці в мене залякли...

— Т... тату, — дрижить всім тілом син, — принеси хмизу. У мене зуб на зуб не попаде...

Поговорили ще трохи і знову замовкли.

А мороз вже такий, аж дерева в лісі риплять!

«Брешеш, шмаркачу, — думає старий. — Не витримаєш такого холоду — підеш по гілля!»

«Стривай-но, старигане, я тебе провчу, — шепоче молодий. — Ти, напевне, не видержиш морозу і принесеш-таки хмизу!»

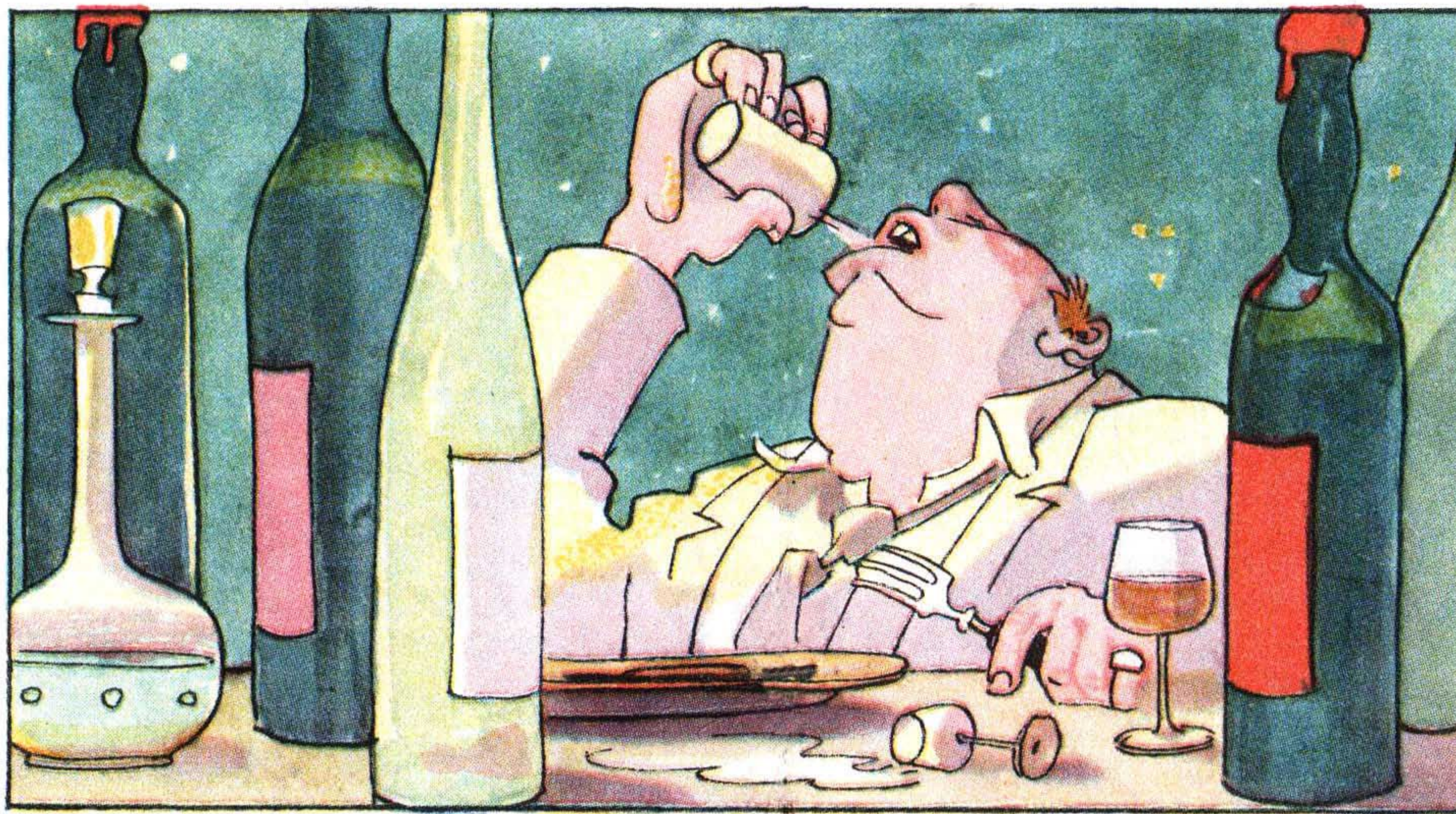
Коли наймит повернувся з новим колесом до брички, кинувся до своїх панів, а вони обидва... задубіли...

Отак-то ледачі пани перед часом на той світ потрапили.

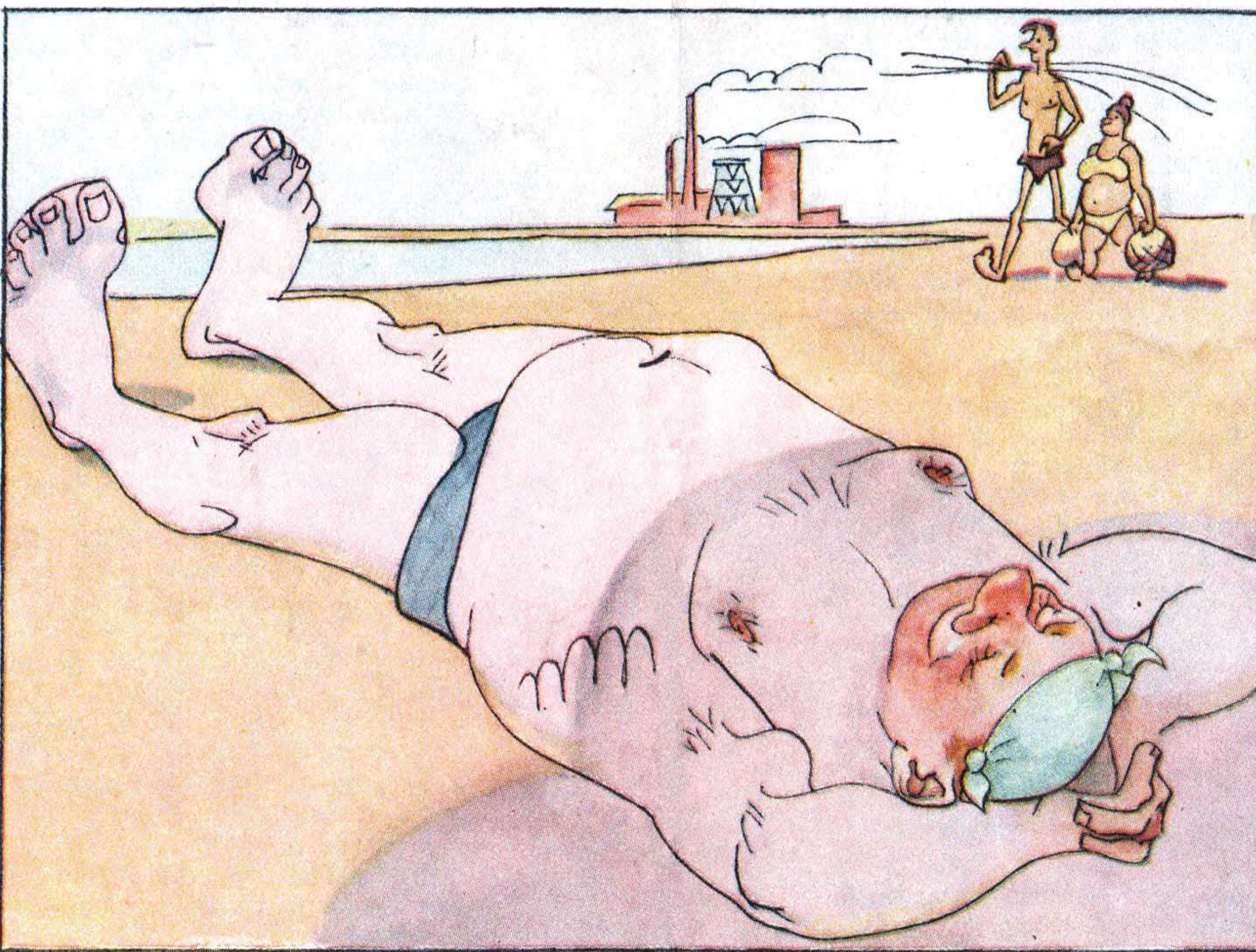
А тут раптом нове горе: увечері зненацька вдарив мороз, та такий лютий-прелютий, що ледачим панам і їсти відкотилось. Сидять ото і трусяться.

А тут раптом нове горе: увечері зненацька вдарив мороз, та такий лютий-прелютий, що ледачим панам і їсти відкотилось. Сидять ото і трусяться.

Мал. К. ЗАРУБИ.

Уночі кисне.

Удень сохне.

Σ Σ Ο Ο Β Β Ι

Байки

Микита Годованець — один з найстаріших сучасних українських байкарів. Сорок років тому почали друкуватися його сатиричні твори, а перша книжка оригінальних байок вийшла тридцять років тому. Зараз М. Годованець працює над новими байками, обробляє старі Езопівські сюжети. Нижче ми друкуємо декілька байок з цього циклу.

Курка і господарка

Весела Курочка в Господарки була: Сокоче у дворі, немов музика грає; Бадьора, бігає та червячків збирає По всьому обійсті. А головне: щодня несла Яечка золоті. Господарка була Жадлива —

Одним яйцем щоденним не була щаслива, Йй від багатства закрутилась голова: Вже хоче неодмінно два! Подумала: як добре годувати,

По два яйця почне давати. А курка жиром обросла, Ні одного вже не несла.

Дивись: в нормальнім стані Людина скрізь в пошані, Трудом і радістю цвіте, А жиром обросте — Діла її погані І користь з неї — щось не те...

Левиця і свиня

Левиця і Свиня Якимось-то стали на розмову. Зійшлися — знайдуть і спільну мову, Їм не завадять чин, статечність і знання; Знайдеться час і для чуток, для пліток. Всі знаєм: мало дня, Як ньєнки говорить почнуть про діток... Вже й сонечко іде до небосхилу, Уже за обрієм на хмари прилягло, — Розмова не втиха, цікава, мила. — Признайтеся, Левице, гарно б як було,

Щоб ви, як я, по декілька родили?

А то — одне. Лиш трудитесь дарма Та гаїте і час і сили! — Говорить жартома Свиня. Левиця й оком не моргне: — Одне, Та... Левеня!

Хвалився один, що любить віршувати, Що пише кілька віршиків щодня. А я б йому сказав, як та Левиця-мати: Родн одне, та... Левеня!

Вуж і рак

Не всякому в житті Судилися прямі путі, І це призводить до нещастя часом. Вуж, скажемо, все ходить вихлясом. Хоч це його природа вже така, Та, бачимо, і за гріхи природи Не жди собі святої нагороди, А ще коли тебе почне судити, У кім той гріх також сидить! Якимось-то Вуж потрапив у біду: Він на ходу Наповз на Рака,

А той його за шию — хвать. — Ой-ой! За віщо маю погібати? — Конаючи, питає неборака. Затерп, не писне. А Рак його за горло тисне: «Ага, за що зазнав біди? Удруге правильно ходи!»

Рак думав — тим комусь догодить, Бо сам він... задки ходить.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

Виконномові Хмельницької міськради та міськомунгоспів потрібні
для постійної роботи
БОЦМАНИ, ЛОЦМАНИ
знайомі з умовами плавання по великих міських калюжах.
У першу чергу на роботу приймаються особи з **ВЛАСНИМИ НОЧ-ВАМИ**, пристосованими для плавання в центрі міста Хмельницького.
Голова виконному міськради **СТЕФАНОВ**.
Зав. міськомунгоспом **МАНУШИН**.

У Сошках, Шепетівського району, у величезному болоті на місці колишнього ставка **ЦІЛОДОБОВО** відбуваються **ЖАВ'ЯЧІ КОНЦЕРТИ**
У програмі хорів творів: 1. «Говорили-балакали»... Пісня про те, як у селі п'ятий рік збираються відбудувати ставок. 2. «Гей, хочеться рибку їсти, Та боюся в воду лізти!»
Куплети про ставлення голови колгоспу т. Шевця Г. І. до ставкового господарства.

ВІДКРИТТЯ КУПАЛЬНОГО СЕЗОНУ!
У м. Вилкові на Дунаї почала працювати рятувальна станція ДТСААФ, оснащена трьома рятувальними моторними човнами й не забезпечена жодною краплею пального.
ГРОМАДЯНИ!
Ідучи на пляж, не забудьте взяти з собою канистру бензину. Пам'ятайте, що рятування потоплюючих є справа рук самих потоплюючих!
Голова міськкому ДТСААФ **ЛАНДІН**.

ОБ'ЯВИ, ОГолошення
Обов'язкова ПОСТАНОВА
виконному Велико-Токмацької районної Ради депутатів трудящих (Запорізької області) про те, що на вечірні сеанси **ДІТЯМ ДО 16 РОКІВ ВХІД ЗАБОРОНЕНО**, порушується самим головою виконному райради т. Шульгою, який власноручно підписав цю постанову.
СПІШІТЬ ПОБАЧИТИ т. Шульгу з семирічним сином на вечірніх кіносеансах у Велико-Токмацькому клубі імені Кірова.

ПОТРІБНО МАТИ 100 ПУДІВ КЛЕЮ
тому, хто приїде на **ЧЕРЕВКИ** 4-ї взуттєвої фабрики (Київ). Підшови доведеться підклеювати по десять разів на день.

Учорашні ГАРЯЧІ ОВДИ
відпускає ХОЛОДНИМИ на сніданок **ІДАЛЬНЯ № 10** (селище Краснодон, Ворошилоградської області). Книжку скрап шахтарі завжди можуть одержати у завідуючого Ідальнею т. Андрійкова.

ЛІКВІДОВАНО
найменші надії на закінчення спорудження корівника в колгоспі ім. Дзержинського (Великокомітський район на Львівщині). **ЗВЕРТАТИСЯ З ПРЕТЕНЗІЯМИ** до начальника будівельного управління № 1 «Укрзахідшахтбуду» т. Годашевича Г. Б.

Про боротьбу з хуліганством говорилося в той вечір чимало. Власне, все засідання заводського комітету комсомолу було присвячено боротьбі з хуліганством. Секретар комітету Ваня Громобійський підготував сильну доповідь. Особливо сильна вона була в тих місцях, де Ваня критикував і самокритикувався.

— Нема чого, товариші, в кожному конкретному випадку кивати на міліцію. Міліція без нашої допомоги теж не завжди може справитись. Ми їй допомагати повинні. Аякже! У кожному конкретному випадку... От ви, товаришу Коваль, що б ви зробили, коли б зіткнулися з фактом хуліганства?

Звівся фрезерувальник Коваль, богатирського зросту хлопчина, з пудовими кулаками. Він соромливо посміхнувся і пригладив свого «напівбокса».

— Я? Я повів би боротьбу з хуліганством...

— Як?

— Ну... я покликав би міліціонера...

— Сідайте, товаришу Коваль. Я ж кажу, що не завжди доводиться на міліцію кивати. Потрібно самому закликати хуліганів до порядку.

— Еге,— промимрив хтось із членів комітету,— ти його закличеш, а він тебе ножем штрикне або бритвою по носі...

— Що за дурниці, товариші, що за дурниці! Чому саме бритвою і чому саме по носі? Вовків, знаєте, боятися, це, знаєте, в ліс не ходити.

Далі обговорення методів боротьби з хуліганством пішло більш жваво. Перш за все, кожен член комітету вважав своїм обов'язком розповісти бодай один епізод, де головну роль відіграла бритва і понівечений ніс. З цього всього виходило, що хулігани — вороги небезпечні, і методи боротьби з ними потрібно обговорити всебічно.

А взагалі в цьому питанні весь комітет в душі розколовся на три групки: перша вважала, що з хуліганамі треба розпочати сувору боротьбу і то негайно, друга — вважала, що боротися з хуліганамі, звичайно, треба, але це в першу чергу обов'язок міліції і взагалі... Щождо третьої групки, то вона вважала за доцільне взагалі на факти хуліганства не вважати, а проходити повз них або переходити на другий бік вулиці.

Проте і друга, і третя групки виступали з великим запалом і закликали боротися з хуліганством і вдень, і вночі. Так що резолюція хорошою вийшла, і протокол теж радував Ваніне серце. На тому засідання закінчилось.

Ваня Громобійський сказав:

— А зараз, товариші, підемо до клубу. Там сьогодні вечір відпочинку молоді.

...Вечір удався на славу. І хор виступив, не гірше за яку-небудь столичну капелу, і драмгурток не підкачав, і вікторину відгадували, й ігри організували. А тоді почалися танці. Правду кажучи, у Вані Громобійського до танців серце не лежало. Він вважав їх дезорганізуючим заходом. Але сьогодні танці проходили, як ніколи, організовано. Все йшло як слід, все було гаразд, Ваня збирився вже навіть додому йти, коли раптом...

Почулася лайка, зухвалий сміх, грюкнули двері... Танцюючі пари повальсували далі від дверей, баян рипнув і змовк, піаніно жалісно бамкнуло ще кілька раз і теж змовкло, скрипалі, притискаючи скрипки до грудей, ховалися один за одного, саксофоніст миттю кудись зник, ніби заліз у саксофон.

Ваня глянув на двері і замер. До клубу зайшли хулігани. Їх було двоє. Один рудий, в густому ластовинні, раз за разом підсмикував свої «флотські» штани і поводив плечима так, що його жаб'ячого кольору бобка морщилася на спині. Кепочка фіолетового кольору у рудого була насунута на самі очі. Його колега був якогось невиразного кольору, менш помітний, але не менш страшний. Він був одягнений у картату ковбойку, чоботи і штани галіфе. В обох з рота стирчали цигарки. У повітрі запахло горілчанним перегаром і грозою. Хулігани на мить зупинилися, щоб простежити, який ефект справила їхня поява. А ефект був чималий! Навколо них утворився великий вільний простір. Хлопці, не втрачаючи мужності, організовано відступали під стіни. Дівчата наслідували їхній приклад. Ваня дивився на хуліганів, відчуваючи, як у нього холоне в животі і починає ворухтись волосся на потилиці. Щось подібне він переживав у дитинстві, коли переглядав малюнки у книжці «Лікар Айболить» і побачив Бармалея. Ось рудий хуліган поліз у кишеню...

«Бритва чи ніж?» — майнуло в голові, і Ваня інстинктивно схопився за свій ніс. Фу-ух! Пронесло! Він поки що дістає тільки сірника і, припалівши цигарку, насмітив на підлозі. Ваня, безпорадно озираючись, знайшов очима блідого Ковалья, підійшов до нього і, заїкаючись, зашепотів йому на вухо:

— Федю, непомітно... чуєш, непомітно... проберись у кабінет, там... там... телефон. Дзвони у міліцію... дзвони негайно... Дуже просто туди... ноль-два... дзвони... скажи, нехай пришлють наряд міліції. Скажеш, з заводу «Металіст» дзвонять. Зрозумів? Скажеш, на клуб заводу вчинили напад хулігани. Хай негайно висилають наряд, чоловіка чотири, бо хулігани клуб рознесуть і нас покалічать!

Федя Коваль на неслухняних, ватяних ногах побрів із зали.

Тимчасом обидва хулігани, як видно, залишилися задоволені від справленого ними ефекту. Рудий смачно сплюнув і вилаявся, його колега почав приставати до дівчат. Потім рудий кинув недокурок і підійшов до розкритого піаніно.

— Ей, ви, лабухи! Де ви там? Давай музику!

Але, оскільки «лабухи» не подавали ніяких ознак життя, то піаніно змушене було застогнати під його брудними пальцями. Грати хуліган, звичайно, не вмів, але це не завадило його колезі в ковбойці тягнути дівчат танцювати під ці дикі звуки. Почувся дівочий крик, зойк, хуліган знову вилаявся, і Ваня Громобійський відчув, що зараз знепритомніє. «Де ж міліція? Де Федя? Чи живий ще він?»

Хулігани продовжували бешкетувати.

І раптом трапилось щось неймовірне. Розштовхуючи всіх, до рудого хулігана підійшла прибиральниця Маня, невеличка на зріст дівчина. Вона схопила рудого за вухо і так струснула його, що фіолетова кепочка покотилася по підлозі... Стало тихо-тихо. І в цій тиші пролунав дзвінкий ляпас, від чого друге вухо хулігана набрало гарного малинового відтінку. Дехто з слабонервових заплющив очі. Зараз хуліган вихопить ножа і заріже Маню. Але хуліган ножа не виймав, він раптом присів і заревів не своїм голосом:

— Ой-ой-йой! Ой, тьотю, пустіть, ой, боляче, ой, не треба! Ой, я більше не буду!

Але Маня заволоділа вже його другим вухом і не переставала трясти, примовляючи:

— Будеш смітити? Будеш смітити? Ти куди, скотино, прийшов, ти куди прийшов?! Ти не бачиш, що в залі чисто, ти не бачиш? Я тебе закурю! Я тобі покажу, як інструмент псувати! Ах ти ж, шмаркач нещасний! Наплював, насмітив!

Всі, хто були в залі, спостерігали за цією сценою, мов зачаровані. Під руками Мані страшний хуліган-Бармалей з бандитським виразом обличчя перетворився на звичайного худорлявого хлопчину років п'ятнадцяти. Двадцятирічну Маню він називав тьотєю і з слізьми просився, щоб вона відпустила його. Маня випустила вухо рудого, повернулася, щоб віддати належне власникові картої ковбойки. Але той наче кризь землю провалився. Не чекаючи дальшого розвитку подій, він ганебно втік. Тоді Маня знову повернулася до рудого. Той, чекаючи нової «екзекуції», втягнув голову в плечі і запхивкав:

— Не реви! — крикнула на нього Маня.— Більше вуха не крутитиму! Зараз принесу віника, підметеш залу і щоб більше ноги твоєї не було тут!

— Добре, тіточко, більше не буду. Підмету, підмету.

Поки Маня ходила за віником, коло навкруги хулігана звузилося. Тепер попереду були хлопці. Вони розмахували кулаками, погрозували рудому. Той зовсім скис.

— Бач, який! Ще й напився! — сказав хтось.

— Я не пив, їй-богу, не пив! Ми тільки по кухлю пива випили... Я не винен, це Санька все, він мене сюди привів, а сам утік. Я більше не буду... Пустіть!

Брудними кулаками він розтирав по обличчю слюзи, шморгав носом.

— На, підмітай! — ткнула йому в руки віника Маня.

Він почав ретельно підмітати, все ще шморгаючи носом...

...Коли приїхав наряд міліції, все вже було скінчено. У чисто підметеній залі знову грала музика, кружляли пари. Рудий хуліган, плачучи, пішов додому. Ваня Громобійський, гордо випнувши груди і збуджено поблискуючи очима, пояснював сержантові міліції:

— Ми самі справились з ними! Аякже! Ми розуміємо, що міліція не може скрізь встигнути. Наш обов'язок допомагати. У нас навіть сьогодні відповідне рішення прийнято. І от результати! У кожному конкретному випадку... Аякже! Наш обов'язок вам допомагати!

Поруч з ним, похитуючись з носка на каблук, стояв Федя Коваль і грав сталевими біцепсами. Сержант зворушено тис руки обом, дякував.

Про Маню не згадав ніхто, бо вона, забравши віника, вийшла з зали ще до того, як приїхала міліція.

ЇХНІ АРГУМЕНТИ

Мал. К. КАПЛАН.

— Од цих пропозицій доведеться відмовитись: радянський уряд готовий їх прийняти.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

Недавно помер відомий мракобіс американський сенатор Маккарті.

ПЕРЕПОЛОХ У ПЕКЛІ

— Ей, земляче, що там сталося?
— Чорт приніс до пекла Маккарті. Тепер почнеться перевірка лояльності.

Міжнародний ГОЛЯД З ПЕРЩЕМ

РІЖКИ ОДНІЄЇ ЧОРТЯЧОЇ ДОКТРИНИ

Так звана «доктрина Ейзенхауера-Даллеса», що є програмою американського імперіалізму для поневолення країн Середнього Сходу, оригінально складалася з двох чинників — великого батога і маленької моркви, чортячих ріжок — методів збройного насильства, і свинячих ніжок — американських доларів для підкупу.

Обидві ці рушійні сили імперіалістичної доктрини були пущені в рух.

Щоб пояснити арабам, чому вони повинні слухати і любити нових босів із Сполучених Штатів, поспіхом поїхав в країни Арабського Світу спеціальний «посол доктрини Ейзенхауера» м-р Джеймс П. Річардс.

А для підсилення аргументів Річардса з американізованих портів південної Франції водночас вирушив шостий військово-морський флот США...

М-р Річардс, за прикладом м-ра Даллеса, славнозвісного акробата на грані пропасті, довго не церемонився.

— Вам загрожують комуністи, — сказав він арабам, не припускаючи сумніву з їхнього боку. — Ви можете цього не бачити в себе під носом, але ми добре це бачимо з Вашингтона. І наш президент м-р Ейзенхауер, який проголосив себе вашим великим білим батьком і протектором, рішив урятувати вас від вашої нафти, якої хочуть наші мільярдери. Ясно?

— Зовсім, — відповіли араби. — Нам загрожують імперіалісти, а не комуністи. Щодо нафти, то вона наша, що схочемо, те й зробимо з нею.

М-р Річардс багатозначно усмінувся, вийняв з кишені моркву.

— А я маю аргумент, — сказав Річардс. — Ось — банківський рахунок і чекова книжка. Це вас повинно остаточно переконати в тому, що вам загрожують комуністи, а ми хочемо вас врятувати. За це мені доручено дати вам трохи доларів. Крім того, ви повинні свято вірити в те, що каже великий білий батько, який буде вашим новим аллахом. Він, як аллах, непомильний. Ось — долари!

— Ми свою волю не продаємо, — рішуче відповіли араби. — Може-

мо продавати вам нашу нафту, звичайно, за відповідну ціну.

— Ви не хочете доброї волі наших доларів? — розлютився м-р Річардс.

— Ні!

— Тоді ми нашу добру волю запахасмо гарматами у ваше горло! — погрозив посол імперіалістичної доктрини. — Ми покажемо вам, що білий батько не жартує!

— Не такі тепер часи, — відповіли араби, — знайдуться і в нас друзі...

«Великий білий батько», що сидить у Вашингтоні, відкликав свого посла Річардса, бо його місія провалилася — йому не вдалося підкупити арабів.

Ось як воно вийшло, що у чортячій «доктрині Ейзенхауера-Даллеса» лишилися тільки ріжки — гола, брутальна збройна сила, якою американські імперіалісти намагаються нав'язати арабам свою добру волю.

Але, як кажуть араби, не такі тепер часи.

ТЕМА ДЛЯ «ГОЛОСУ АМЕРИКИ»

З волі своєї покійної американської хазяйки, якоїсь місис Рут А. Моурер, з Рідінга (штат Пенсільванія), Боббі, її любимий пес-бастард, став... найбагатшим псом у світі: вона лишила йому 50.800 доларів. Як на собаче життя — буде досить.

Тестамент вже перевірено і стверджено судом в Рідінгу.

Згідно з умовами, Боббі матиме служницю — практичну медсестру. Він спатиме у ліжку своєї покійної хазяйки, буде паном всієї квартири, кожного ранку і вечора служниця вестиме його на гуляння. Духівниця також специфічно вказує, що Боббі мусить мати «найкращу поживу, яку тільки можна дістати» — біфштекс високої якості, телячу печінку, словом — «балансову дієту».

Крім перестарілої «найбагатшої дівки», Барбари Геттон, в США можуть чванитись і «найбагатшим у світі псом».

Чуємо, що про щасливе життя Боббі «Голос Америки» збирається драматично поінформувати народи соціалістичних країн в одній з

своїх наступних передач. Передача, як довідуємось, починатиметься так:

«Ніде в світі собакам не живеться так добре, як у Сполучених Штатах Америки. Щасливе життя Боббі — яскравий зразок переваг американського способу життя».

У тексті передачі, однак, ніде не згадуватиметься про те, що щасливий пес-бастард Боббі живе значно краще, ніж десятки мільйонів прости американців.

В'ЄТНАМСЬКІ «ПАТРІОТИ»

Коли нещодавно Нго Дін Дьєм, президент Південного В'єтнаму, прибув у гості до Вашингтона, його вийшов зустрічати сам президент Ейзенхауер, і сталося чудо: це була зустріч... двох південно-в'єтнамських патріотів.

Ейзенхауер хвалив Дьєма за «патріотизм», який нібито є «прикладом для всієї Азії», а Дьєм признав, що немалою міркою він зобов'язаний «патріотизмові» самого Ейзенхауера, без чого «патріотизм» азіатських дьєсів не варт був би торби січки.

Пізніше, виступаючи на спільному засіданні конгресу США, Дьєм по волі-неволі признав, що Південний В'єтнам знаходиться тепер у гіршому становищі, ніж два роки тому. Але він пообіцяв своїм «співпатріотам», що буде й далі служити їм вірно тілом і душею, якщо вони виконають свій «південно-в'єтнамський патріотичний обов'язок» — дадуть побільше зброї та доларів. Він переконливо доводив, що американці повинні якраз це зробити, бо ж Південний В'єтнам — це двері до величезних запасів сировини в Азії.

Це був дуже сильний аргумент, який сповнив конгресменів США ще глибшим «почуттям патріотизму» і любові до... сировини В'єтнаму, всієї Азії, всієї Африки, ба навіть всього світу, і вони, безсумнівно, вирішать дати Дьєму кілька центів, добре знаючи, що за кожного одного цента вони витиснуть з Південного В'єтнаму щонайменше одного долара.

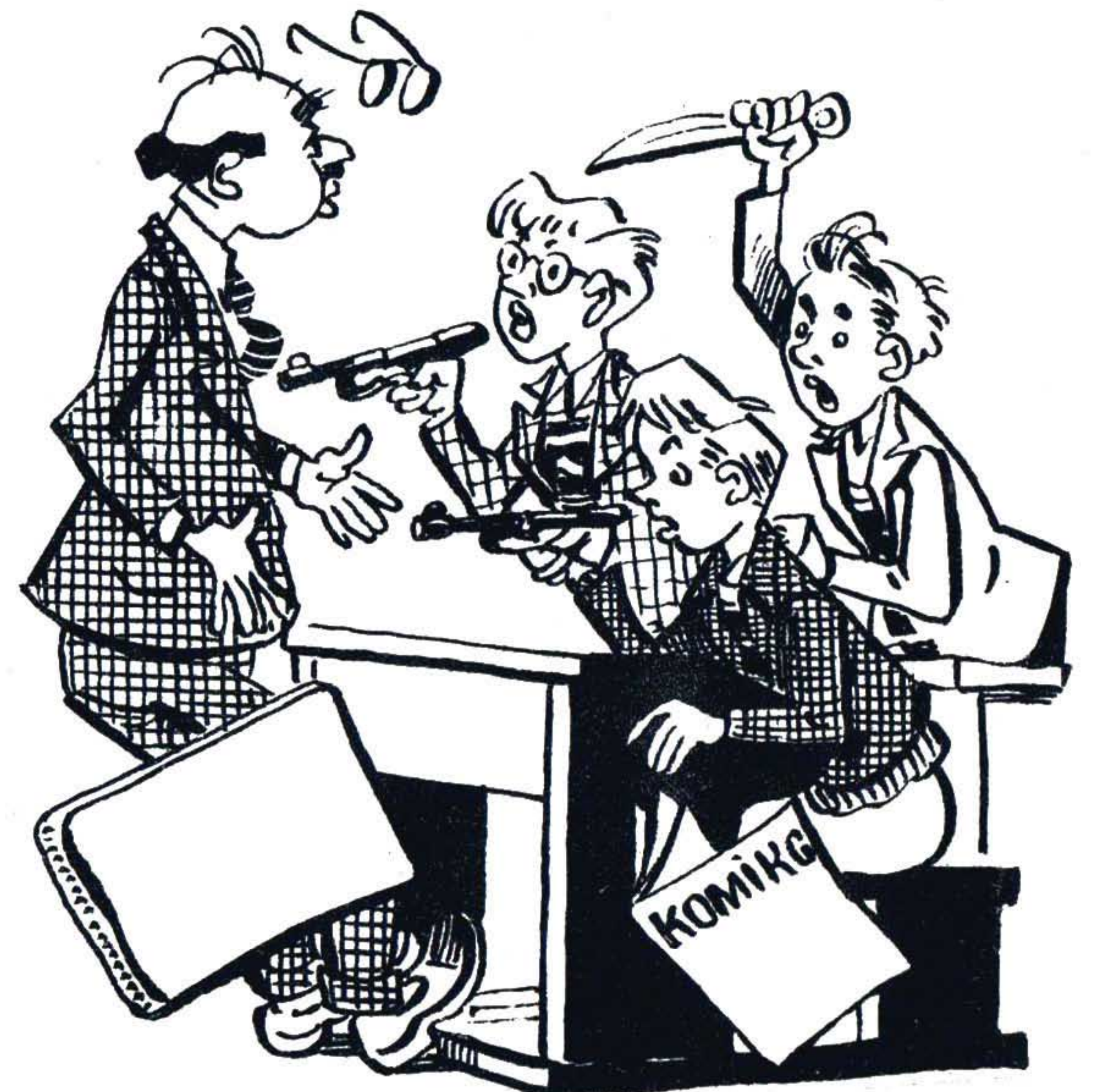
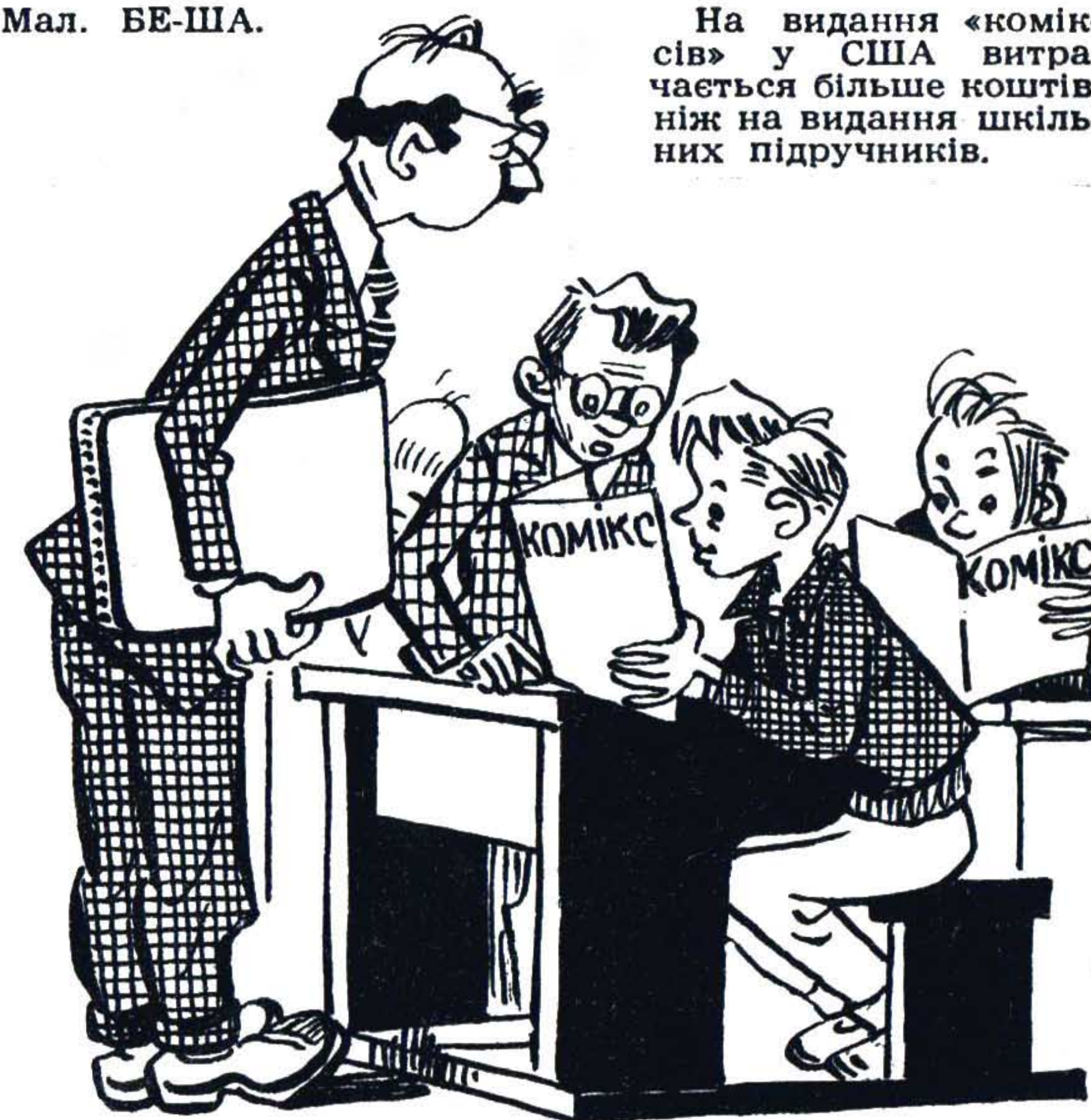
Микита ВІШТА.

м. Торонто. Канада.

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛІ

Мал. БЕ-ША.

На видання «коміксів» у США витрачається більше коштів, ніж на видання шкільних підручників.

— Усі підготувалися до екзаменів?
— Усі! Гроші на бочку!..

Мал. БЕ-ША.

Тягнуть, тягнуть, а розворушити не можуть!

Предмети РОЗКОШІ

Керівники бази постачання Станіславського обласного відділу охорони здоров'я твердо переконані в тому, що звичайні кімнатні доріжки, а тим паче лінолеум, є предметами розкоші.

Про це вони прямо заявили товаришам з санаторію № 2, що відкрився в минулому році у Ворохті, Яремчанського району. Даремно ті намагались довести, що для лікувального закладу, який до того ж міститься у старому будинку, де всі підлоги зроблені з кам'яних плиток, доріжки або лінолеум украй потрібні.

Постачальники проте стояли на своєму, обвинувачуючи лікарів у дрібнобуржуазній розбещеності...

Тоді працівники санаторію звернулися в Міністерство охорони здоров'я. Незабаром управління постачання міністерства повідомило, що воно листом від 3 липня 1956 року зобов'язало свою Одеську міжобласну контору терміново відвантажити для Ворохти двісті метрів шерстяних доріжок.

Здавалось, що проблема, нарешті, розв'язана...

У вересні з Одеси надійшов рахунок за доріжки. Це ще вище піднесло настрої ворохтянців. «Ідуть наші доріжки», — раділи вони.

Непомітно промайнула осінь, настала зима. Однак доріжки все ще перебували в дорозі. На листи з Ворохти Одеса не відповідала. Тільки після втручання прокуратури одеські постачальники в січні цього року повернули гроші.

А про доріжки — знов ні слова. Видно, в деяких закладах охорони здоров'я звичайна людська чуйність перетворена на предмети розкоші.

Г. РАКОВСЬКИЙ,
головний лікар санаторію.

На станції Турійськ, Львівської залізниці, місцевий бурякопункт побудував для своїх потреб залізничний тупик.

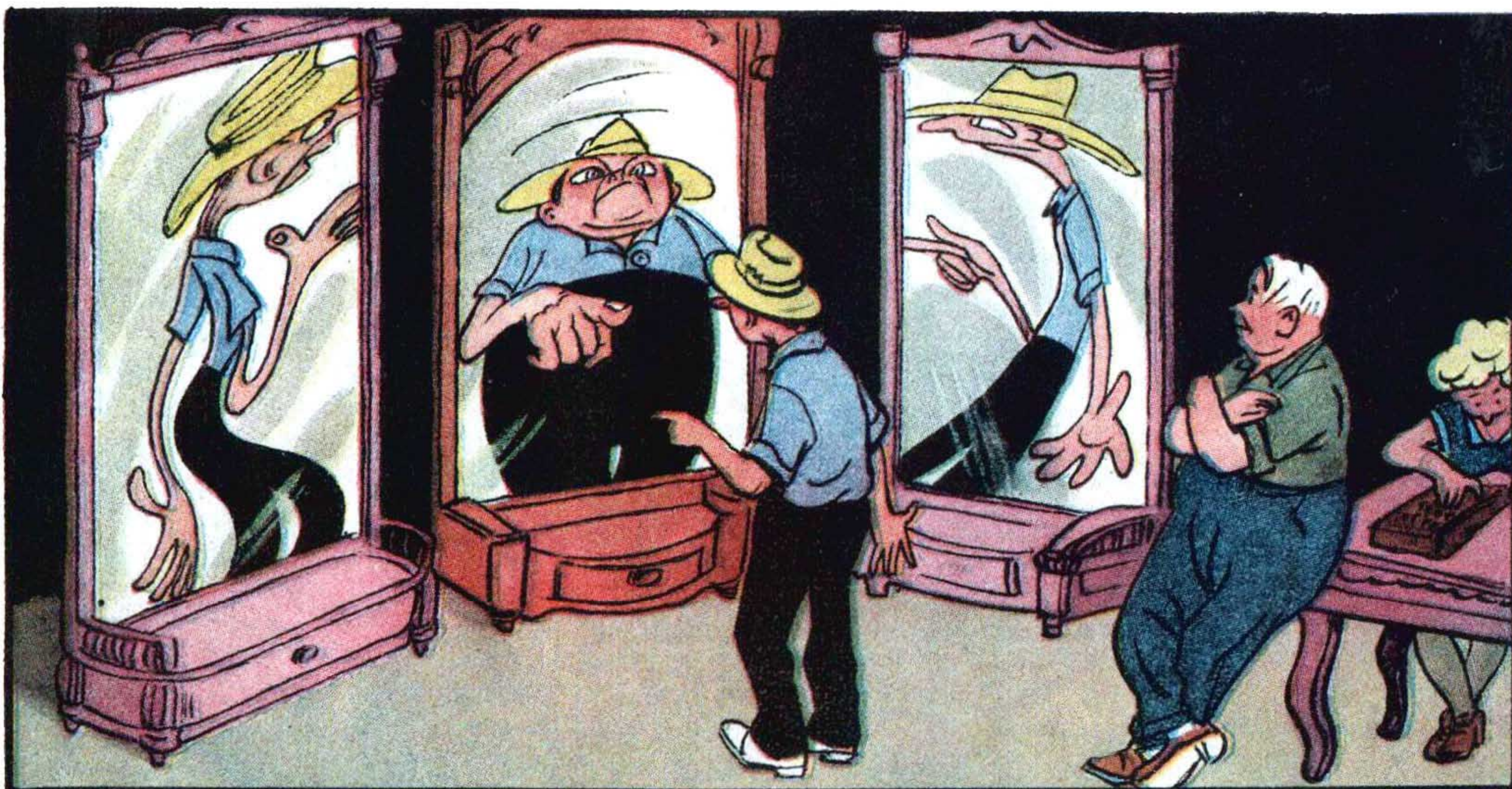
Тупик, звичайно, — не така вже й велика споруда, проте праці людської та й коштів вкласти довелося чимало. Доки йшла заготівля цукрових буряків, тупик служив хазяям своїм. А коли закінчився гарячий сезон, на той тупик накинув оком начальник станції Вишеславов Г. О. За його розпорядженням, там почали вивантажувати мінеральні добрива. Керівники пункту протестують, скаржаться, а начальник тільки посміхається погордливо:

— Ну, що мені цей пункт зробити може? Буряки ж до нашої системи не входять...

А щоб показати бурякопунктвцям свій «залізничний» характер, начальник звелів відрубати у їхньому тупику десять метрів рейки для ремонту колії, що йде до тупика пункту «Заготзерна». Давно вже хазяїни бурякопункту подали скаргу в управління Львівської залізниці, але звідти досі ніхто не подав голосу, ніхто не нагадав начальникові, що такі його маневри між тупиками можуть закінчитись серйозною аварією.

ШИРОКИЙ АСОРТИМЕНТ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— У нашому магазині ви можете купити дзеркало на свій смак.

СІРИЙ ПОДАРУНОК

Між нами даль
З'єднав всесвітній фестиваль...

П. КЛИМЕНКО.

Зустрічай фестиваль,
Радуй піснею даль!

В світлу вирушивши даль,
Ідуть звідусюди
На Московський фестиваль.

М. ТАЛАЛАЄВСЬКИЙ.

Світла даль,
Юні серця звеселєє і радує фестиваль.
І. КУТЕНЬ.

Лягає перед нами світла даль,
Травневим сонцем, квітами повита,
У рідний Київ наш на фестиваль...
Вона нас кличе, друзів, в світлу даль,
У рідний Київ наш на фестиваль...

Д. ЛУЦЕНКО.

Не розлучать...
Ні море, ні кордони, ні даль...
Молодіжний, цвіти, фестиваль!

Н. КУЗЬМІН.

Скільки віршів написали
Все про юнь, про фестиваль...
В кожному вірші там, на жаль,
«Сонце, даль, світла даль».

А погода за шаблони
Всім помстилася творцям:
Сонця — ні краплини в небі,
Воля — хмарам та дощам!

Звісно, холод недоречний,
Та хіба він заляка
Тих, що в кожному серці — сонце,
Що душа завжди палка?

Ім не холодно від того,
Що негода аж три дні, —
Холодно від віршів зливи,
Від віршів близні-рідні...

То ж не сірий дощ іде —
Вірші сірі — аж гуде!
Та невже увесь цей рік
Литиме такий потік?!

Ол. ЮЦЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Скаржимося тобі, що наше село радіофікували. І не дивуйся, ми все пояснимо. Радіо — це взагалі радість, велике діло. Але у нашому селі воно багатьох уже поперелякувало. Тільки гроза починається — з розеток вогонь летить, дим іде, смаленим пахне.

Це тому, що радіофікатори Чернігівського будівельно-монтажного управління радіофікації, керовані начальником своїм т. Желевським, поставили у нас дуже мало громовідводів. Давно ми листуємось з управлінням, добром його просимо діло до ума довести, а начальник відповідає:

— Діло дуже просте, тому ви можете з ним самі упоратись.

Ми ніколи не бачили т. Желевського. Дехто каже, що він такий, що не боїться ні тучі, ні грому. Нам же здається, що від такого несерйозного ставлення до серйозного діла, як і від наших розеток, пахне смалятиною.

Городище,
Батуринського району.

ЗИМОГЛЯД
С. ЛУК'ЯНЧУК.

ДОМРОРОБИ

Оркестром, за свідченням тлумачного словника, називають групу музикантів, об'єднаних для спільного виконання музичних творів.

Домровий оркестр Димерського районного Будинку піонерів на Київщині зовсім не відповідає цьому визначенню. Він не виконує жодних музичних творів. І взагалі він не має ніякого відношення до творчості. Єдиний вид творчості, яким займаються його керівники, — це писання листів і заяв.

Але не керівники оркестру винні в цьому. І, звичайно, не діти.

На своє нещастя, Будинку піонерів придбав в одному з київських магазинів інструменти, виготовлені на Одеській музичній фабриці. Досить привабливі на вигляд ящики винахідливі «майстри» чомусь назвали домрами, хоч їх можна було б іменувати вогнетривкими касами.

От і доводиться тепер димерцям писати скарги. Але керівники Одеської музичної фабрики лишаються глухими до цих зойків. Може, саме цим і пояснюються дивні якості музичних інструментів, яких вони випускають?

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Допоможи колгоспові імені Чапаєва, Борзнянського району, звернутися із скрути. Здав цей колгосп у Дочинську МТС на ремонт два крани до чана. Там їх відремонтували і прислали рахунок, підписаний старшим агрономом Сулимом і головним бухгалтером Шевлаком, з вимогою виплатити 1376 крб. 58 копійок.

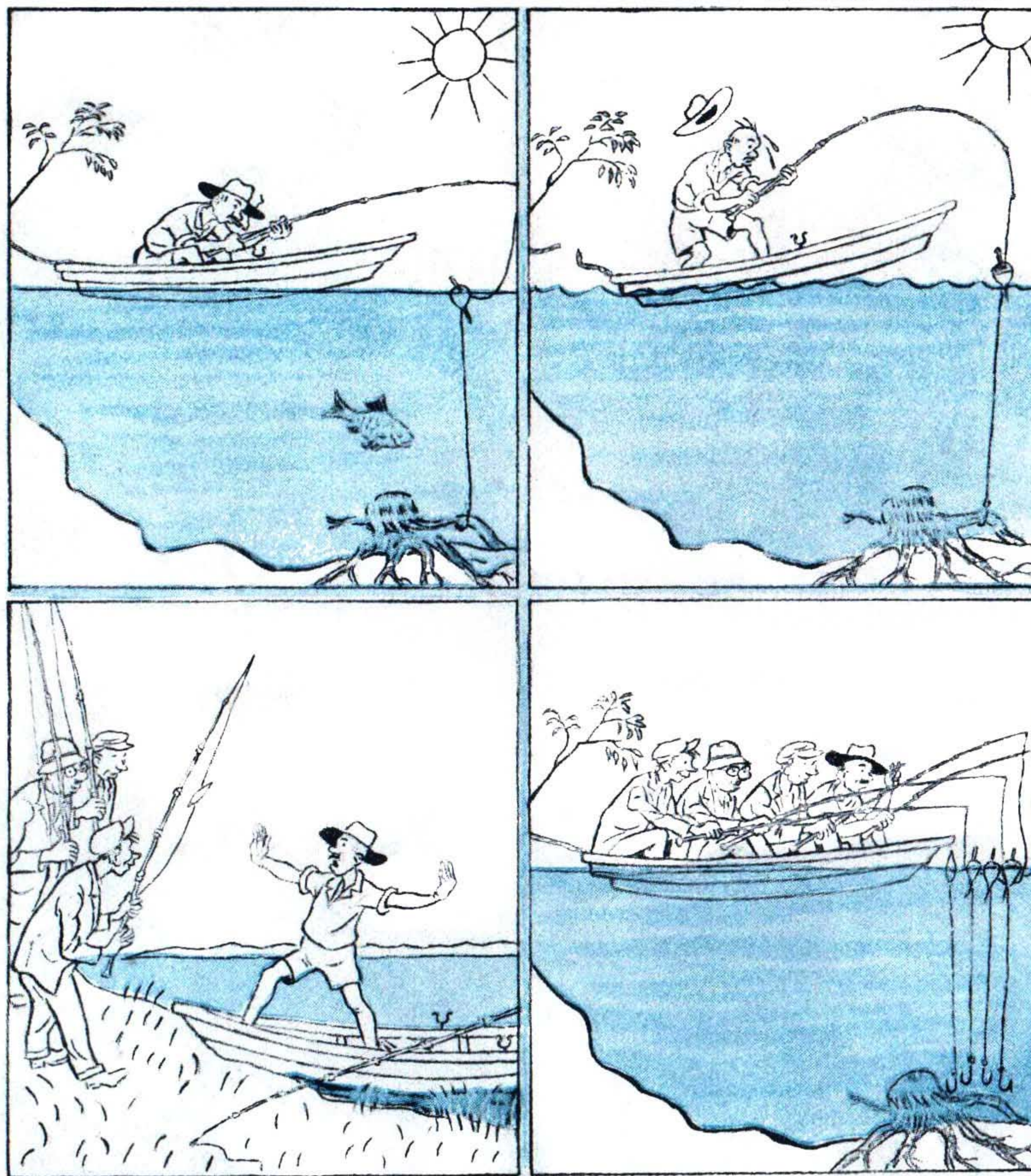
Якщо взяти до уваги, що два такі нові крани коштують 100 карбованців, то з повною відповідальністю відзначити можна: заправили дорогі наші механізатори за роботу, як чорт за батька. Тому совість їхня потребує ремонту і до того ж капітального. І непогано було б, якби відремонтували її у твоїх, Перче, майстерні.

П. В. НЕСТЕРЕНКО,
учитель.

Чернігівська область.

НА РИБАЛЦІ (Картинки без слів)

Мал. К. АГНІТА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Двинули» («Перець» № 22 за 1956 р.) йшлося про те, що трест «Кривбасрудбуд» незадовільно будує лікарню на руднику ім. К. Маркса і міст через річку Саксагань.

Як повідомив заступник міністра чорної металургії УРСР т. Виноградов, лікарня і міст будуть готові у IV кварталі цього року.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!» («Перець» № 6 за 1957 рік) писалося про шахрая Вальдмана В. І., який орудував здебільшого на Запоріжжі. Користуючись розтійством деяких керівних осіб, він привласнював державні і колгоспні гроші.

Начальник слідчого відділу Прокуратури УРСР т. Рибаченко повідомив редакцію, що за шахрайство та розкрадання державної власності Вальдмана засуджено до 12 років поправно-трудових таборів.

★ «Бариги» — під такою назвою у «Перці» № 6 було надруковано фотодокументи про спекулянтів, що орудували на Київському товчучому ринку.

Як повідомив начальник відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності при Управлінні міліції м. Києва т. Луценко, цей матеріал допоміг органам міліції поширити боротьбу з спекуляцією. Після опублікування фотодокументів було викрито нових великих спекулянтів: Гржелюка М. М., у якого вилучено 1230 грамфонних пластинок, Святківську М. С., яка ніде не працювала і довгий час спекулювала жіночими кофточками і джемперами, та ін.

Ряд спекулянтів притягнуто до карної відповідальності.

★ У тому ж номері журналу було вміщено замітку «Плями на сумлінні», в якій розповідалося про те, як колишній директор Зінківського технічного училища № 4 Добровольський Д. Д. (Хмельницька обл.), переїжджаючи на Київщину до Вілої Церкви, навмисне обідрав у своїй колишній квартирі радіо- та електропроводку, розвалив під тощо.

Як повідомив секретар Білоцерківського міськкому партії т. Яригін, Добровольський після виступу Перця повністю компенсував заподіяні ним збитки.

★ Голова Олеської райспоживспілки Вонятовський С. П. (Львівщина) зловживав службовим становищем, пиячив. Про це розповідалося в № 7 журналу у фейлетоні «Свиня з печаткою».

Факти, наведені у фейлетоні, обговорювалися на зборах уповноважених Олеської райспоживспілки. Уповноважені ухвалили зняти Вонятовського з роботи.

КОМІТЕТ У САРАЇ

Зовсім занепала фізкультурна робота у Шацькому районі на Волині. А чому занепала? Важко сказати.

Голова районного комітету фізкультури й спорту т. Красноборов наче ж і не перевтомлював себе, наче ж пильно беріг своє здоров'ячко. Сидів собі та й сидів у своєму кабінеті, нікуди не виїжджав, на степових вітрах не мерз, на грузьких шляхах багно не місив...

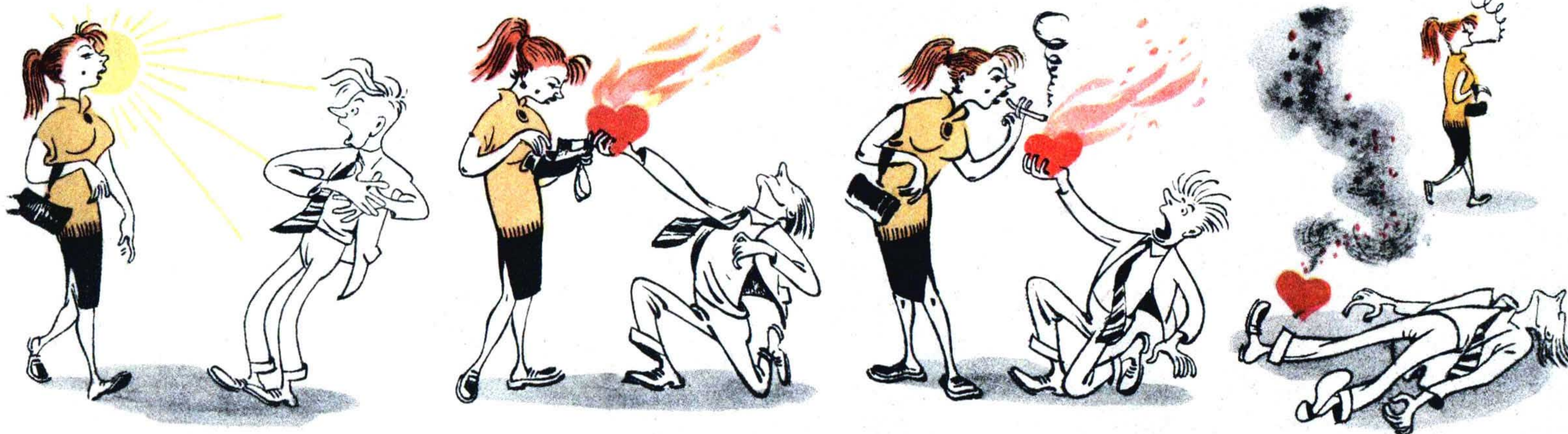
Наче ж і голову свою голова не переобтяжував думками про фізкультурну роботу в селах району. Навіть пам'ять не хотів трудити, назви сіл і колгоспів не запам'ятовував, не розпитував нікого, де вони лежать, як до них добиратися...

А робота занепала. Не допомогло й те, що районні керівні організації подбали про комітет фізкультури й спорту: перевели його у нове приміщення, поселили у сараї, що стоїть у дворі райвиконкому. Не сарай виділили, а рай: праворуч — за тонкою перегородкою — гараж, ліворуч — за тоненьким перестінком — конюшня. А діла нема...

Чому? Важко пояснити. Так же, як і взагалі важко сказати добре слово про ставлення до фізкультури й спорту в Шацькому районі.

О. ВЕРХОВИЙ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

...А ЩО СЕРЦЕ КОХАЄ, ВОНО Ж ПАЛКЕ, МОВ ЖАР!
(Жарт)

Редактор **Ф. МАКІВЧУК.**

Редакційна колегія: **П. ГЛАЗОВИЙ** (заст. редактора), **О. КОЗЮРЕНКО**, **О. МИХАЛЕВИЧ**, **С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (359) (на українському мові)

Підписано до друку 11. VI. 1957 р.

Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09354.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2948. Тираж 175.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

